

KÖNYVISMERET HÁZIDOLGOZAT

Két Japán útikönyv összehasonlítása

Készítette: Fülöp Renáta

Konzulens: Buda Attila

PPKE Kiadói szerkesztő I. évfolyam

Budapest, 2007. június 1.

Asztalomon két Japánról szóló útleírás, az Útitárs sorozat 2006-ban kiadott Japán útikönyve valamint a Cartographia kiadásában 1997-ben megjelent (2. javított kiadás) Japán útikalauz. Feladatom, hogy hasonlítsak össze két Japánt bemutató kiadványt már rögtön az induláskor nehézségekbe ütközött. Három könyvtár és néhány baráti telefon után még mindig csak egy könyv volt a birtokomban. (A. Szabolcs kollégám május elején tért vissza egy három hetes Japán kalandtúráról, így tőle megszerezhettem az első kincset érő példányt.) a vélhető oknak, amiért a könyvtárban sem találtam egyetlen kölcsönözhető példányt, az igen kevés példányszám (általában könyvtáranként 1-1 darab az is a 70-es évekből) viszonylag sok érdeklődőre, akik valószínű a könyv ára miatt döntöttek a kölcsönzés mellett.

Így rögtön szembe is találtam magam az első összehasonlítási alappal, az árral.

Az ár

Japán útikönyvekből a választék kielégítőnek mondható, öt-hatféle egészen biztosan forgalomban van, de áruk az elég magastól a nagyon magasig terjed. Itt van rögtön az én Útitárs sorozatom Japán darabja, melynek ára 7500 Ft (bár internetes rendelés esetén 5-10% kedvezményt is kaphatunk). A Cartographia kiadásáról pontos adatom nincs (hiányzik a könyv borítójáról az ár, helyette vonalkód van), de rövid kutatás után 3500 Ft körül teszem az árát. A legdrágább kiadvány egyébként a Lonely Planet sorozat kötete, melyért 9000 Ft-ot kérnek (a kedvezmények interneten keresztül itt is élnek), melyet a könyvesboltban lapozgatva igen jónak találtam, de talán mégsem a magyar pénztárcánkhoz mérték.

Ha utazásunkhoz útikalauzt választunk az árán kívül, döntésünket két dolog biztosan segítheti, a súly és a méret valamint az illusztrációk mennyisége és minősége. Kezdjük a könyvek fizikai méreteivel.

A súly és méret

Kalandorként, turistaként rengeteg mindent cipelünk magunkkal egy hátizsákban. Az útlevel, a fényképezőgép, esetleg videokamera, üdítő, szendvics mellett ott lapul a jó öreg útikalauz is, így egyáltalán nem mindegy mekkora is a segítő útitárs, aki nélkül nehezen csodálkozhatnánk rá a világ minimum hét csodájára.

Ha csak a méret és súly számítana (bár már régen tudjuk nem a méret a lényeg) nálam biztosan a Cartographia nyerne, hiszen a maga 128 oldalával, vékonyka akár a farmerünk hátszövebében is jól hordozható darab. Az Útitárs 408 oldalas, így nehezebb is vetélytársánál, de nagy előnyének találok, hogy a könyvborítója könyvjelzőként is szolgál, így az épp aktuális oldalt nem kell az ujjunkkal tartani vagy a menetközben elfogyasztott csokipapírral illetve múzeumi belépővel, prospektussal megjelölni.

A méretek után a másik szembetűnő összehasonlítási pont az illusztráció.

Képek és térképek

A Cartographia kiadványa képekben és térképekben is elég „szegényes”, fakó, silány minőség. Oldalanként egy, maximum két kisebb kép kapott helyet, melyek sötétek, unalmasak és nem igazán csinálnak kedvet Japánhoz vagy Tokióhoz. Térképből is mindösszesen két- három található, melyek inkább a Japán szigetekről vagy a nemzeti parkokról készült tematikus rajzok. Az Útitárs rengeteg színes, jó minőségű képpel csábítja az olvasót. Nem ritkán egész oldalas profi tájképek, épületfotók hívogatnak a távoli országba. A térképek jól olvashatóak, részletesek, olykor egy-egy városrészt kinagyítva, külön jelölik a fontosabb látnivalókat, adatokat, vagy akár egy-egy fontosabb épület alaprajzát mutatják be részletesen. (Itt jegyzem meg, hogy utazásaim során gyakran én is az Útitársat választottam a kitűnő képek, térképek és az átgondolt felépítés miatt.)

A könyvek tartalmát tekintve elsőként a fejezeteket hasonlítom össze, mivel ezek szintén látványra épülő elemei a könyveknek.

Fejezetek

Mindkét könyv különböző színekkel választja el egymástól az egyes fejezeteket, bár ez a Cartographia-nál kevésbé erőteljes pasztellszínű jelölésekből áll. A Carogahia „az egyszerűség kedvéért az égtájak szerint hat nagyobb területre osztotta az országot, ezen belül tárgyalja a főbb városokat és/vagy tájegységeket.” Az Útitárs kilenc körzetre, fejezetre bontotta Japánt, külön bemutatva Tokiót.

Mindkét kiadvány bevezető részében találjuk külön fejezetként a rövid történelmi áttekintését, valamint Japán kultúráját, vallását, nemzeti sportját bemutató leírást is. Az Útitárs hosszabb, részletesebb, de mégis áttekinthetőbb, kevésbé száraz adathalmazt zúdít a nyakunkba, mint a Cartographia, aki mindösszesen 10 oldal „keszekuszaságban” képes megfogalmazni Japán „lényegét”.

Az Útitársnál találunk még valami olyat is, amit a Cartographia-nál nem (bár talán egyszerű felépítése miatt nincs is rá szüksége), a 6 – 7. oldalon a „Hogyan használjuk az útikalauzunkat?” című használati utasítást, mely ismerteti a könyv felépítését, jelrendszerét, hogy könnyebben eligazodjunk

A Cartogarphia fejezetei azonos pontokból állnak: rövid ismertető magáról a helységről, majd egy „hogyan juthatunk el ide” leírás, valamint a látnivalók, szálláshelyek, éttermek, szórakozási és vásárlási lehetőségek felsorolása. A könyv végén különálló részként még többet olvashatunk a szállásokról, étkezési szokásokról, időjárásról, valamint egy általános „egyéb tudnivalók” fejezetben a vízumról, pénzről, bankokról, rendőrségről, az utazási eszközökről.

A Cartogarphia Japán kiadásának egyik legnagyobb hiányosságával is az utolsó fejezetnél szembesülhetünk: hiányzik Tokió metró térképe. (Pedig nélküle aligha közlekedhetünk a hatalmas metropoliszban.) A könyv azonban rögtön megoldással is szolgál a problémára: „Utazás előtt keressük fel a helyi turista vagy utazási irodát, illetve a pályaudvari információszolgálatot, ahol metróterképet kaphatunk.”. Ezzel szemben az Útitárs hátsó kinyitható borítója (melyről már említést tettem az elemzésem elején, mint könyvjelző), egy részletes metróterképet „rejt” magában, tehát a feladat egyáltalán nem „ördögi”.

Az Útitárs a fent említetteken kívül ad még valami újat, egy részletes Tokió térképet, utcakeresővel, mely mindössze néhány plusz oldalt jelent a könyvben, de annál többet egy eltévedt utazónak.

Az Útitárs kalauz végén szintén találunk egy általánosan használható „Amire az utazónak szüksége van” fejezetet, ahol hasonlóan a Cartogarphia-hoz szállás, éttermi és vásárlási ötleteket kapunk városenkénti bontásban, valamint banki és vízum információkat szerezhetünk, de jóval bővebb terjedelemben.

Összegzés

Az útikalauzok összehasonlítása után elmondható, hogy a Cartographia kiadványa egy tömör, rövid tájékoztató jellegű mű, míg az Útitárs rendkívül részletes, szinte mindenre kiterjedő segítsége a Japánba utazónak. A két kiadvány közül egyértelműen az Útitársat ajánlanám a „cseresznyevirágzás” szerelmeseink.

Elemzésem itt véget ér, de még mindenképp szeretnék a Cartographia védelmére egy valamit megjegyezni, mégpedig, hogy a két könyv megjelenése között majd tíz év van és ez bizony nagy idő a mai felgyorsult világunkban, mely a könyvek gyártási technológiáját épp úgy érinti, mint az olvasó megnövekedett információéhségét.